

Een collectief vrouwen speelt samen Plath. Hubert Amiel

Sylvia Plath grijpt naar de keel

MUZIEKTHEATER Het leven van Sylvia Plath liep niet over rozen. Op scène resulteert dat in een reeks kippenvelmomenten, met dank aan An Pierlé.

FABRICE MURGIA, CIE. ARTARA & AN PIERLE QUARTET

Sylvia Gezien in het Théâtre National op 25/9. Nog tot 12/10 in Brussel, daarna op tournee.

80 van 100

An Pierlé zingt over fragiel geluk, de zomer, de stilte van een onderhuids meer. Zoals alleen zij dat kan: met een stem die zou kunnen breken, maar dat niet doet. Met de stuwing van bolle akkoorden en een vlaggenschip vol weemoed. Op de scène ligt Sylvia, omringd door bomen en takken. Een plas water onder haar. Op het filmscherm zien we haar huid glimmen. Haar buik groeit, of lijkt dat te doen. Ze trekt haar jurk uit en vouwt ze tot een pasgeboren baby in haar armen. Even later vangt de camera haar op de trap. Alleen, moe en wanhopig, luisterend naar het gehuil van haar kind.

Fabrice Murgia's nieuwe voorstelling, gebaseerd op de dagboeken van de Amerikaanse dichteres Sylvia Plath, rijgt de kippenvelmomenten aan elkaar. Hij portretteert Plath gevangen tussen moederschap en schrijversdromen, tussen de liefde en de vellen in haar typemachine. Of nog: tussen perfect geklopte eiwitten en vluchtfantasieën.

De scène is een filmset waarop een collectief van jonge vrouwen, in kokette jurkjes en op tikkende hakken, om beurten de rol van Sylvia op zich nemen. De camera van Juliette Van Dormael zoomt in op haar gebetonneerde glimlach, maar vooral ook op haar trillende handen op de ochtend dat ze er een eind aan maakt. Ted Hughes, Plaths dichtende echtgenoot, wordt vertolkt door een bordkartonnen figurant uit het publiek: een geniale vondst.

Helemaal aan het eind krijgen we te horen dat Murgia van Plaths erfgenamen niet de officiële toestemming kreeg om haar teksten te gebruiken. Al te duidelijk wordt gesteld dat Plath daarmee nog maar eens monddood wordt gemaakt. En dan begint het toch wat te wringen. Plaths innerlijke conflict krijgt zo weinig grijstinten mee, dat je je onvermijdelijk afvraagt of ze zonder man en kinderen wel aan schrijven zou zijn toegekomen. En toch grijpt *Sylvia* naar de keel – misschien wel net daarom.

ANNEMARIE PEETERS